

ΓΙΑ «ΤΟ ΧΑΜΟΓΕΛΟ ΤΗΣ ΤΖΟΚΟΝΤΑΣ»

Πολυπολιτισμική αρμονία και ελληνικό ξεφάντωμα

ΜΕ ΠΡΩΤΑΓΩΝΙΣΤΕΣ ΤΟΝ ΓΙΩΡΓΟ ΕΛΛΙΣ ΚΑΙ ΤΟΝ ΔΗΜΗΤΡΗ ΜΠΑΣΗ

ΡΕΠΟΡΤΑΖ: ΓΙΩΡΓΟΣ ΧΑΤΖΗΒΑΣΙΛΗΣ,
ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΕΣ: ΓΙΑΝΝΗΣ ΔΡΑΜΙΤΙΝΟΣ

Caron Chan πρώτο βιολί, Tatyana Lukitch δεύτερο βιολί, Andrew Jezek βιόλα, Nikkie Dobosi τοέλο, Hamish Gullick πλεκτρική κιθάρα, Vernon Hill φλάουτο, Alexei Dupressoir κλαρινέτο, Loretta Palmeiro σαξόφωνο, Natasha Roumanoff κόρνα, Jess Ciampa κρουστά, Rodrigo Santibanez κιθάρα, Meriel Owen Αρπα, Esther Kim τοέμπαλο, Δημήτρης Καλλίγερος, concertmaster (Εξάρχων). Να προσθέσω τη συμμετοχή ελληνοαυστραλών μουσικών, τον Γιώργο Δούκα, τον Τάσσο Λάμπρου και τον Νέαθαν Πυλαρίνο στο μπουζούκι, τον Γιώργο Ξενίκη στην πλεκτρική κιθάρα, τον Σάββα Ιορδάνου στα ντραμς και να ρωτήσω: Τί κοινό έχουν όλοι αυτοί οι μουσικοί; Είναι μέλη συμφωνικής ορχήστρας που εκφράζουν την πολυεθνική κοινωνία μας με το κοινό πάθος τους για την μουσική και την περασμένη Παρασκευή το βράδι παρουσίασαν με δεξιοτεχνία δύο κορυφαίους έλληνες μουσικούς συνθέτες επειδή ο ίκος δεν έχει γλώσσα.

Υπακούοντας στην μπαγκέτα του μαέστρου, Γιώργου Ελλίς, αυτή η πανσπερμία ταλαντούχων μουσικών παρουσίασε με επαγγελματική αρμονία δημιουργίες του Μάνου Χατζηδάκι και τού Σταύρου Ξαρχάκου στο City Recital Hall στην καρδιά του εμπορικού κέντρου του Σίδνεϊ, που περισσότεροι από χίλιοι φιλόμουσοι τού Σίδνεϊ είχαν γεμίσει μέχρι τους εξώτες κοντά στην οροφή για ν' ακούσουν «Το χαμόγελο τής Τζοκόντας» που παρουσίασε το Ελληνικό Φεστιβάλ τού Σίδνεϊ.

Με ομιλία της πριν αρχίσει η συναυλία, η γενική διευθύντρια του City Recital

Hall, δεν έκρυψε τον ενθουσιασμό της για το πλήθος τού ακροατηρίου, αλλά και για την πολυπολιτισμικότητα τής καλλιτεχνικής εκδήλωσης υψηλής ποιότητας. Ο πρόεδρος τής Κοινότητας, Χάρης Δανάλης και η πρόεδρος τού Φεστιβάλ, Νία Καρτέρη, μίλησαν για το «Χαμόγελο τής Τζοκόντας» και ευχαρίστησαν τούς συντελεστές τής συναυλίας, πριν κάνει την εμφάνισή του ο πρωταγωνιστής τής βραδιάς, διεθνούς φήμης διευθυντής ορχήστρας, Γιώργος Ελλίς. Ο φημισμένος συμπατριώτης μας μαέστρος, πότε κανακένει τους μουσικούς του με απαλές κινήσεις των χεριών του και ένα αχνό χαμόγελο, πότε απαιτεί να δώσουν τους ήχους που θέλει, χρησιμοποιώντας με ένταση την μπαγκέτα και κάθε κύταρο τού κορμιού του. Στο πρώτο μέρος τής συναυλίας, η συμφωνική ορχήστρα παρουσίασε το «Το Χαμόγελο τής Τζοκόντα», μια σειρά από «τραγούδια χωρίς λόγια» τού Μάνου Χατζηδάκι που έγραψε στη Νέα Υόρκη το 1965.

Τα τραγούδια χωρίς στίχους τού ντελικάτου, Μάνου Χατζηδάκι, όπως την «Παρθένα τής Γειτονιάς Μου», την «Προσωπογραφία τής Μπέρας Μου», τούς «Δολοφόνους», τον «Χορό Με Τη Σκιά μου» και άλλα, παρουσιάστηκαν με μια πραγματική πολυπολιτισμική αρμονία που θα κειροκροτούσαν φίλοι τής μουσικής κάθε εθνότητας σε όλο τον κόσμο. Η μουσική τού Χατζηδάκι δεν έχει σύνορα και γοπεύει με την ελληνική ιδιοσυγκρασία τού διαχρονικού μεγάλου συνθέτη μας.

Υστερά από ένα διάλειμμα, η συναυλία συνεχίστηκε με την αυθεντική ελληνική μουσική τού Σταύρου Ξαρχάκου, χίλιοι τραγουδιμένες συνθέσεις του και στο παλκοσένικο έχουμε τώρα τον δημοφιλή καλλιτέχνη, Δημήτρη Μπάση, που με το

ρεπερτόριο του δημιουργούσε μια ατμόσφαιρα ελληνικού ξεφαντώματος στο αυτοριό περιβάλλον τού City Recital Hall. Ο συνδυασμός Μπάση - Ελλίς έχει ξεσκώσει το ακροατήριο που άκουσε χωρίς έξαρση τα τραγούδια τού Χατζηδάκι και τα κειροκρότησε. Ομως, μόλις άκουσαν τις πρώτες νότες από τη «Φτωχολογία», το «Ράβε ξήλωνε», το «Μάνα μου Ελλάς», το «Στού Οθωνα τα χρόνια» το «Υπομονή» και άλλα, χίλια και πλέον άτομα δεν μπορούσαν να συγκρατηθούν και όρθιοι κειροκροτούσαν με ενθουσιασμό τον Δημήτρη Μπάση, που ενεθάρρυνε και συμμετείχε στο ξεφάντωμα. Αραγε, ποιά να ήταν τα αισθήματα των ξένων μουσικών που δέχονταν καταιγισμό από κειροκροτήματα χωρίς να γνωρίζουν γιατί είχε ξεσαλώσει το ακροατήριο; Είμαστε πραγματικά ανάδελφος λαός, γιατί δεν γνωρίζω αν υπάρχουν άλλοι που γλεντούν τραγουδώντας τον πόνο τους, τη δυστυχία τους, τον χαμένο έρωτα, την προδοσία των πολιτικών και ο Δημήτρης Μπάσης πολύ έξυπνα επέλεξε το «Είναι αρρώστια τα τραγούδια». Σε γενικές γραμμές ήταν μια πολύ όμορφη βραδιά, άψογα οργανωμένη μέσα σ' ένα κομψό, πολιτιστικό περιβάλλον, που το κύρος του αναβαθμίζει κάθε καλλιτεχνική εκδήλωση. Συγχαρητήρια στην Κοινότητα που οργανώνει το Φεστιβάλ 34 χρόνια με μεγάλο κόστος και πολύ κόπο που δεν πληρώνεται με τίποτε για να προβάλει τον ελληνικό πολιτισμό, αλλά και τους «δικούς μας» ανθρώπους των Γραμμάτων και Τεχνών. Συγχαρητήρια στους συντελεστές τής συναυλίας, Γιώργο Ελλίς με τους εξαιρετικούς μουσικούς τής συμφωνικής ορχήστρας και τελευταίο αλλά καθόλου αμελητέο τον Δημήτρη Μπάση που προ πολλού έχει κερδίσει τις καρδιές τής ομογένειας.

